

Mariana Morărașu

LECTURI
de
VĂCANȚĂ

Clasa I

Cuprins

Muzicanții din Bremen	4
Prințesa și mazărea	8
Iarna pe uliță	11
Balada unui greier mic	15
Corbul și vulpea	18
Vulpea și cocorul	21
Când stăpânul nu-i acasă	25
Micul coșar	28
Sarea în bucate	31
Ridichea uriașă	36
Povestea unui om leneș	39
Țânțarul și leul	42

Muzicanții din Bremen

de Frații Grimm

A fost odată un om și omul ăsta avea un măgar, care de ani și ani tot cărase la moară saci cu grăunțe. Dar de la un timp bietului dobitoc i se împuținaseră puterile și nu mai era bun de nicio treabă. De aceea, stăpânul lui se gândi într-una din zile că n-ar mai avea niciun rost să strice pe el bunătate de nutreț.

Măgarul pricepu însă că nu-l așteaptă vremuri prea bune și ... își luă tălpașita spre orașul Bremen. Nu știu de unde-i venise-n gând că acolo s-ar putea face muzicant al orașului. După ce merse el o bucată de vreme, iată că dădu peste un ogar.

– Ce găfâi așa, Apucă-l-în-Colți? îl întreabă măgarul.

– Vai de păcatele mele, răspunse câinele, pentru că sunt bătrân și slăbesc din zi în zi tot mai... stăpânul meu și-a pus în gând să-mi facă de petrecanie...

– Știi ceva, îi spuse măgarul, eu mă duc la Bremen să mă fac muzicant. Hai cu mine, că s-o mai găsi și pentru domnia ta un loc în taraf! Eu o să cânt din lăută, iar tu o să bați la toba mare.

Câinelui îi plăcu propunerea și plecară împreună mai departe.

Merseră ei așa până ce întâlniră în drum o pisică...

– Ei, Linge-Barbă, de ce-mi ești atât de tristă? o întreabă măgarul.

4 – Cui i-ar arde să fie vesel, când i-a ajuns

FIȘĂ de LECTURĂ

Titlul lecturii:

Autorul:

Personajele:

 Răspunde la întrebări:

1. Ce fel de prințesă își dorea prințul?

2. Ce a făcut bătrâna împărăteasă pentru a vedea dacă este prințesă adevărată?

3. Câte saltele și perne a pus peste bobul de mazăre?

4. Unde au pus bobul de mazăre?

???

Iarna pe uliță

de George Coșbuc

A-nceput de ieri să cadă
Câte-un fulg, acum a stat,
Norii s-au mai răzbunat
Spre apus, dar stau grămadă
Peste sat.

Nu e soare, dar e bine,
Și pe râu e numai fum.
Vântu-i liniștit acum,
Dar năvalnic vuiet vine
De pe drum.

Sunt copii. Cu multe sănii,
De pe coastă vin țipând
Și se-mping și sar râzând;
Prin zăpadă fac mătăanii;
Vrând-nevrând...

Colo-n colț acum răsare
Un copil, al nu știu cui,
Largi de-un cot sunt pașii lui,
Iar el mic, căci pe cărare
Parcă nu-i.

El degrabă-n jur chitește
Vrun ocol, căci e pierdut,
Dar copiii l-au văzut!
Toată ceata năvălește
Pe-ntrecut.

- "Uite-i, mă, căciula, frate,
Mare cât o zi de post -
Aoleu, ce urs mi-a fost!
Au sub dânsa șapte sate
Adăpost!"

Vulpea și cocorul

Poveste populară rusească

Împrietenită de curând cu cocorul, vulpea și-a pus în cap să râdă de el, așa că l-a invitat într-o seară, la ea acasă:

- Vino, nășicule! Vino, drăguțule! Te vei simți nemaipomenit de bine!

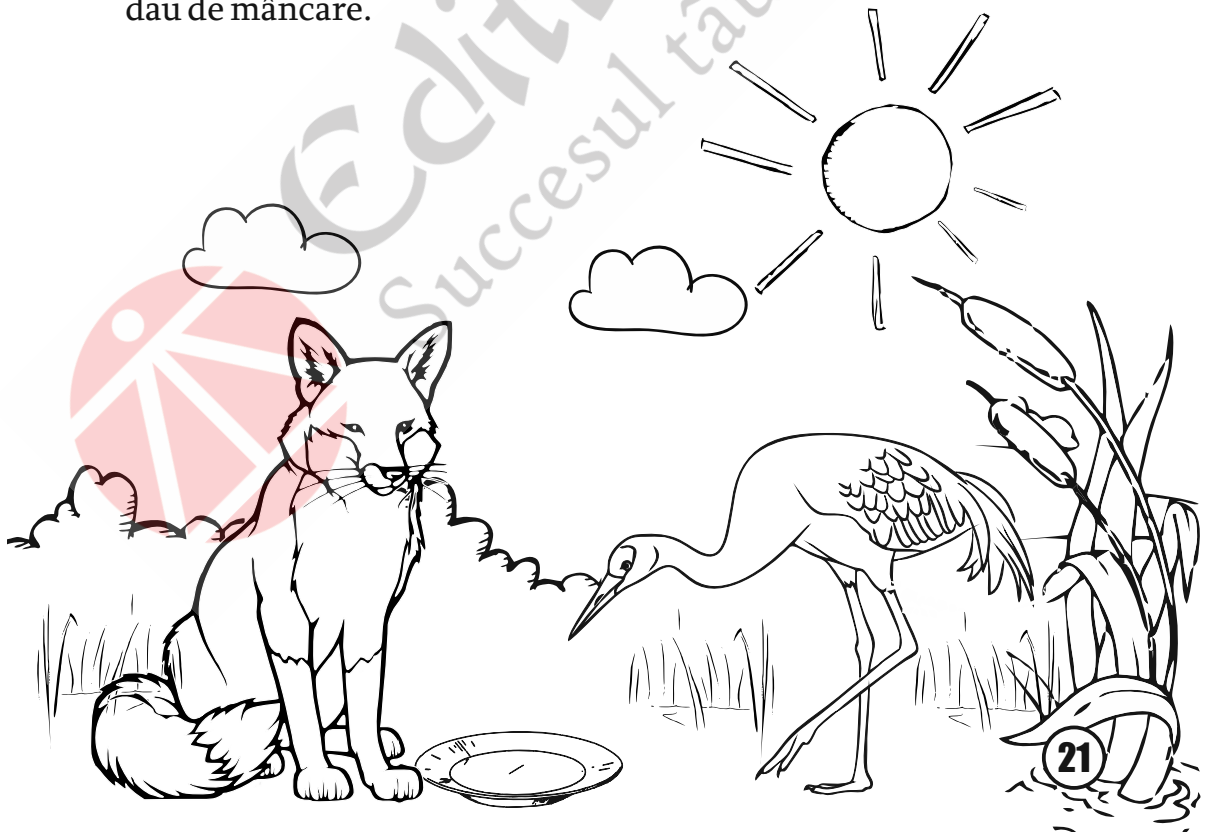
Cocorul nu s-a lăsat mult așteptat și a venit la masă. Vulpea a gătit niște griș și l-a pus pe un taler, puțin adânc. Apoi a început să se îndestuleze, zicându-i cocorului:

- Mănâncă prietene, am gătit chiar eu, cu mânuța mea.

Cocorul și-a vârât ciocul lung în blid, a ciocănit și a tot ciocănit cu el în vas, dar în zadar; nu a putut să culegă nici măcar o înghițitură.

După ce a înfulecat tot grișul, vulpea a zis:

- Nu te simți jignit, cumetre, dar nu am nimic mai mult să îți dau de mâncare.

FIȘĂ de LECTURĂ

Titlul lecturii:

Personajele textului:

 Răspunde la întrebări.

1. Ce a gătit vulpea pentru cocor?

2. De ce cocorul nu a putut să mănânce nici măcar o înghițitură?

3. Ce a gătit cocorul pentru vulpe?

4. De ce vulpea nu a putut mânca nicio picătură?

 Unește cu însușirea potrivită!

ciocul ●
supă ●
gâtul ●

● lung și îngust
● lung
● rece și gustoasă

Când stăpânul nu-i acasă

(fragmente)

de Emil Gârleanu

În odaie, liniște. Liniște și-un miros! Pe polița din dreapta, pe o farfurie, stă uitată o bucată de cașcaval... Și din gaura de după sobă, șoricelul nu-și mai găsește locul...

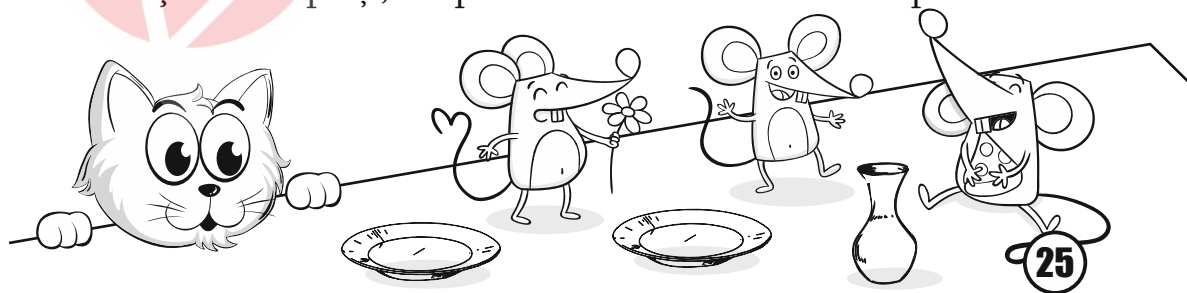
Face câțiva pași mărunți până-n marginea ascunzătorii lui. Măcar s-o vadă... A! uite-o colo, pe farfurie... Să meargă mai întâi pe lângă perete până la divan. Așa, bun! Pe urmă... Pe urmă pe unde s-o ia? Pe lângă dulap? Nu. Pe după jilțul cela? Nici așa. Atunci? Păi lucrul cel mai bun e să se suie de-a dreptul pe perdea, și de-acolo să treacă pe marginea lăvicerului din perete până la poliță... Dar motanul? E-hei! la dânsul nu se prea gândise... L-a zărit. Uite-l, îi vede măregele ochilor. Iese? Iese oare? Da, da; așa, încă un pas, încă unul, doi, așa!

Dintr-o săritură a fost cu laba deasupra lui. Bietul șoricuț n-avusese vreme nici să treacă dincolo de sobă. Îl apasă puțin cu unghiile, apoi îl ia între labele de dinainte, îl strânge, de drag ce-i, îl răsuțește în aer și-l lasă amețit pe podele... Îl pune pe picioare, îl lasă să se dezmeticească...

Dar ce s-aude? Un dupăit grăbit pe sală. Vai, e Corbici, câinele!... Corbici vine... adulmecă, lacom, mirosul de cașcaval, apoi, zărand motanul, se repede și latră...

Dar pași apăsați cutremură sala. Ce! Stăpânul! Repede atunci: motanul se-nghesuiește și mai în fund, câinele o șterge sub divan; numai șoarecele rămâne la locul lui. Stăpânul intră; își aruncă pălăria pe un scaun, apoi, mirosind, i se face foame; se-ndreaptă spre poliță, ia felia de cașcaval, taie o bucată de pâine și, mușcând când dintr-una când dintr-alta, mănâncă din plin, cu poftă.

Și din trei părți, trei perechi de ochi îl urmăresc cu pizmă.

FIȘĂ de LECTURĂ

Titlul lecturii:

Autorul:

Personajele textului:

 Selectează trei cuvinte noi și explică semnificația lor.

 Scrie un alt titlu care s-ar potrivi pentru această lectură.

 Alcătuieste propoziții cu ajutorul cuvintelor explicate.

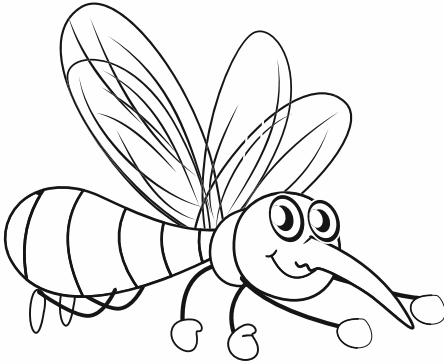
divan = canapea fără spătar

jilț = scaun cu spătar înalt

lăvicer = covor țărănesc cu dungi

Țânțarul și leul

de Lev Tolstoi

Un țânțar veni înaintea leului și îi spuse:

– Oare crezi cu adevărat că ești mai tare decât mine? Haida-de! Ce fel de putere o mai fi și aceea să zgârii cu ghearele și să apuci cu colții? Eu sunt mai tare ca tine!

Și țânțarul se năpusti asupra leului și se porni să-l înțepe în nas și în părțile descoperite ale fălcilor.

Leul se bătu cu labele peste bot, înfipse ghearele în obraz, zdrelindu-l și însângărându-l, până când căzu la pământ, sfârșit de puteri.

Țânțarul își trâmbiță vesel victoria și zbură de acolo. Dar, peste puțin nimeri în plasa unui păianjen, care, sărind asupra lui, se apucă să-l sugă de sânge. Țânțarul spuse:

– Poftim, am biruit o fiară cumplită cum e leul și acum mă dă gata un păianjen!

a trâmbița= a face cunoscut lumii;
a zdreli= a răni ușor.